

Vlaams
Parlement

vergadering **C61 – BIN4**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme

van 16 november 2010

INHOUD

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de oorzaken van het falende integratiebeleid, de initiatieven die de Vlaamse Regering in dat verband heeft genomen en de eventuele beleidsaanpassingen die hierop moeten volgen	
- 31 (2010-2011)	3
Met redenen omklede moties	17

■

Voorzitter: mevrouw Annick De Ridder

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de oorzaken van het falende integratiebeleid, de initiatieven die de Vlaamse Regering in dat verband heeft genomen en de eventuele beleidsaanpassingen die hierop moeten volgen - 31 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Minister, u weet dat in Duitsland al een tijdje het debat over het failliet van de multicultuur wordt gevoerd. Het boek van Thilo Sarrazin, ‘Deutschland schafft sich ab’, deed een heel debat ontstaan, waarna uiteindelijk ook de Duitse bondskanselier Angela Merkel op 16 oktober in Potsdam verklaarde: “De poging om een multiculturele samenleving op te bouwen en naast elkaar te leven, is volkomen mislukt.”

Als het regent in Duitsland, druppelt het blijkbaar ook in Vlaanderen. Niet alleen de federale premier in lopende zaken Yves Leterme heeft zijn duit in het zakje gedaan en schoorvoetend enige kritiek op de multicultuur geleverd – behoedzaam en voorzichtig zoals we dat van hem gewend zijn – maar ook u, minister, hebt zich uiteindelijk in het debat gemoeid. U zei: “De Vlaamse overheid voert al jaren een doorgedreven integratiebeleid, met verplichte inburgeringscursussen en verplichte lessen Nederlands. Het grote probleem is het mank lopende asiel- en migratiebeleid van de federale regering, dat leidt tot misbruiken en een ongecontroleerde instroom. Momenteel is het dweilen met de kraan open, en daar is zelfs het beste integratiebeleid niet tegen opgewassen.” U hebt ook laten weten dat de federale regering “veel te laks is geweest bij het opleggen van voorwaarden voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit”.

Uiteraard kan ik alleen maar toejuichen dat u in navolging van wat wij al vele jaren en zelfs decennia zeggen tot dezelfde conclusies komt. Maar u gaat iets te kort door de bocht wanneer u het falende federale immigratie- en nationaliteitenwetgevingbeleid als alibi gebruikt om het niet lukken van de inburgering in Vlaanderen te verklaren.

Ik ben het met u eens dat de federale overheid, die ter zake nog steeds, spijtig genoeg, quasi alle bevoegdheden monopoliseert, als hoofdverantwoordelijke moet worden aangewezen voor het uitkeringstoerisme richting ons land vanuit de hele wereld. Maar ook de Vlaamse Regering gaat niet volledig vrijuit. Zo heb ik u, op het moment waar het echt op aan komt, geen protest horen uiten tegen het federale opengrenzenbeleid. Geen enkele Vlaamse meerderheidspartij was bereid een belangenconflict te ondersteunen tegen het federale regularisatiebeleid. Sterker nog, de Vlaamse Regering en de Vlaamse minister van Tewerkstelling Muylers lieten zich zelfs opmerken door binnen de bevoegdheden waarover Vlaanderen beschikt zeer meegaand en absoluut niet streng op te treden in de beoordeling van die fameuze regularisatiecriteria. Dat is maar één voorbeeld, er zijn er meerdere. Als het er echt op aankomt, stemmen de woorden en de daden niet echt met elkaar overeen.

Laten we het hebben over uw bevoegdheid, het inburgeringsbeleid. Ook daar schort toch nog wel een en ander. Het is een internationaal, en zeker een Europees debat geworden. In buurlanden zoals Duitsland, het Verenigd Koninkrijk en Nederland moeten de immigranten, om een verblijfsvergunning te verkrijgen, eerst hun kennis van taal en cultuur bewijzen door middel van een examen. In Vlaanderen krijgt men op het einde van het inburgeringstraject nog steeds een papiertje waarop bevestigd wordt dat de cursist “op regelmatige wijze de lessen heeft bijgewoond”. Nochtans is een echt inburgeringsexamen, zoals dat in al onze buurlanden uitgezonderd Frankrijk al wordt georganiseerd, naar mijn bescheiden mening de enige mogelijkheid om op een succesvolle manier een inburgeringscursus af te werken.

Bovendien zijn ook de sancties voor immigranten die het vertikken deel te nemen aan een verplichte inburgeringscursus op dit moment totaal inefficiënt. Niet alleen ontbreekt de

nodige koppeling met de verblijfwetgeving, de boetes zijn – met bedragen tussen de 60 en de 150 euro – niet veel hoger dan een gemiddelde verkeersboete voor een snelheidsovertreding. Dat geeft meteen aan dat die boetes niet echt als een doorslaggevend middel kunnen worden beschouwd om migranten ertoe aan te zetten om daadwerkelijk in te burgeren.

Een onderzoek van het Leuvense Onderzoeksinstituut voor Arbeid en Samenleving (HIVA), dat een evaluatie deed van het inburgeringsbeleid, toonde aan dat zelfs na het volgen van de inburgeringscursus de helft van de inburgeraars in Vlaanderen blijft steken op een niveau van Nederlands “dat het overlevingsniveau niet overstijgt”. Nauwelijks 44 percent van de personen die de voorbije jaren een inburgeringsattest behaalden, heeft op dit moment werk. Er dienen dan ook ernstige vragen gesteld te worden bij de efficiëntie van het gevoerde inburgeringsbeleid.

Van enige responsabilisering van de steeds talrijker wordende groep immigranten en allochtonen in Vlaanderen wordt door de Vlaamse Regering tot op heden geen werk gemaakt. Integendeel, wie niet wil integreren, wordt in de praktijk met rust gelaten. De enigen die gevat worden door het verplichte inburgeringsbeleid zijn de zogenaamde ‘nieuwkomers’, diegenen die nieuw in ons land arriveren. De hier al verblijvende vreemdelingen worden niet gevat door de verplichte inburgering, ook niet de in ons land verblijvende vreemdelingen die een inkomen verwerven via maatschappelijke dienstverlening of een leefloon. In het Inburgeringsdecreet wordt hun inburgeringsplicht nochtans uitdrukkelijk vermeld, maar tot op heden heeft de Vlaamse Regering nagelaten om daar uitvoering aan te geven.

Terwijl in landen als Nederland en Duitsland, en intussen ook in Frankrijk, de multiculturele samenleving alsmat uitdrukkelijker in vraag wordt gesteld, blijft ons land verder het pad van de multiculturalisering bewandelen. Daarbij bestaat het principe erin dat niet de immigrant of de allochtoon geacht wordt om in onze samenleving te integreren, maar dat de samenleving geacht wordt zich aan te passen aan de wensen en de desiderata van de immigrant.

Vorige week heb ik tijdens het vragenuurtje aan de stand-in van minister-president Peeters enkele vragen gesteld over de aanbevelingen van de Rondetafels van de Interculturaliteit. De minister-president zelf was richting Nederland afgereisd, om er zijn ambtsgenoot te ontmoeten. Hij had misschien ook eens over dit dossier kunnen praten. Dat had hem wél wijzer gemaakt, denk ik, als hij het voorbeeld van Nederland qua immigratie- en inburgeringsbeleid eens van dichterbij had bekeken. Misschien moet u ook eens naar Nederland afreizen, minister, om eens te horen hoe men daar het inburgeringsbeleid aanpakt. Ik kan altijd een afspraak met Geert Wilders regelen, mocht u dat willen.

Ik stel dus vast dat wij geconfronteerd worden met aanbevelingen van de zogenaamde Rondetafels van de Interculturaliteit. Dat is een initiatief van federaal vicepremier Milquet. Ik heb daar vorige week minister Vandeurzen over ondervraagd, de stand-in van de minister-president. Minister Vandeurzen antwoordde dat hij daar eigenlijk niets over kon vertellen, omdat de regering het rapport officieel nog niet had ontvangen. Hij had er dus ook geen standpunt over. Als ministers mij dat soort antwoorden geven, weet ik dat de regering liever niet antwoordt op de vraag. En dus herhaal ik mijn vraag nog eens aan u, minister, in het kader van deze interpellatie.

Ik zal niet eindeloos uitweiden over dat verslag. Ik heb gehoord van minister Vandeurzen dat u het nog niet gelezen had. Ik hoop dat dat intussen wel gebeurd is. CD&V-collega Kennes heeft trouwens ook al de nodige kritiek geleverd op die voorstellen, wat ik zeker apprecieer. Al die voorstellen van de Rondetafels van de Interculturaliteit vormen een signaal, dat overigens ook wordt uitgestuurd naar al die migranten en allochtonen in ons land, die hopelijk ook de krant lezen en naar het nieuws kijken. Daarin wordt dan gesteld dat in het onderwijs de standaardtalen van het land van herkomst aan bod moeten kunnen komen en gesproken moeten kunnen worden, dat vanaf het vierde middelbaar de hoofddoek vrij moet kunnen worden gedragen, dat de hoofddoek ook moet kunnen in het openbare ambt, dat

eentaligheid niet overal en altijd de norm moet zijn, dat er tijdelijke quota moeten komen voor allochtonen bij de overheden enzovoort. En niet te vergeten: het laten sneuvelen van een aantal feestdagen zoals Pasen, Hemelvaartsdag en Allerheiligen, die dan moeten worden vervangen door internationale, planetaire en intergalactische dagen voor de diversiteit, tegen het racisme en nog een paar van dat soort platitudes. U kent het multicultidiscours, dat eigenlijk al dateert van de jaren zeventig, maar waar wij in dit land alsmaar uitdrukkelijker en fanatieker mee verder gaan.

Ik had van u, als minister van Inburgering, graag geweten wat uw standpunt daaromtrent is. Ik neem aan dat u, in tegenstelling tot uw collega's Vandeurzen en Peeters, het rapport wel gelezen hebt en dat u mij uw mening daarover zult willen ventileren. Die commissie vraagt immers ook aan de Vlaamse overheid om haar voorstellen in de praktijk te brengen. U zult op een gegeven moment dus toch kleur moeten bekennen.

Minister, op welke wijze hebt u of de Vlaamse Regering getracht om invloed uit te oefenen op het federale beleid met betrekking tot immigratie en nationaliteitsverwerving? Kritiek hebben op de federale regering, zoals u terecht deed, is goed, maar proberen om het beleid op het federale beleid mee te sturen, zou natuurlijk nog veel beter zijn, bijvoorbeeld via uw collega's in de Vlaamse Regering die deel uitmaken van de federale meerderheid.

Op welke wijze heeft de Vlaamse Regering geprotesteerd tegen de federale collectieve regularisatie, gezien de negatieve gevolgen en enorme kosten voor Vlaanderen, niet alleen qua inburgering en onderwijs, maar ook voor de OCMW's en de Vlaamse gemeenten? Welke initiatieven heeft de Vlaamse Regering ter zake genomen in het Overlegcomité? Welke initiatieven heeft de Vlaamse Regering genomen of zal zij nog nemen in het kader van de huidige federale regeringsvorming met betrekking tot de thema's immigratie, gezinshereniging, schijnhuwelijken en nationaliteitsverwerving? Komt er een memorandum van de Vlaamse Regering? Hoe gaat u uw desiderata ter zake formuleren en hard proberen te maken op het federale niveau? Heeft de Vlaamse Regering in dit kader ook aangedrongen op een koppeling van de federale verblijfswetgeving aan de Vlaamse inburgeringswetgeving? Of zal de Vlaamse Regering dit alsnog doen?

Waarom heeft de Vlaamse Regering tot op heden nagelaten van de inburgering een resultaatsverbintenis te maken? Waarom wordt er aan de inburgeringscursussen geen examen gekoppeld, waarbij de inburgeraar zijn opgedane kennis moet bewijzen? Zal de Vlaamse Regering in deze legislatuur alsnog een inburgeringsexamen invoeren, zoals dat al gebeurd is in een aantal buurlanden? Zo neen, waarom niet?

Zal de Vlaamse Regering nog nieuwe initiatieven nemen met betrekking tot de uitbreiding van de doelgroep van het verplichte inburgeringsbeleid, zoals staat beschreven in het Inburgeringsdecreet? Zullen er naar aanleiding van het huidige debat over het falen van het integratiebeleid en het failliet van de multiculturele samenleving – dat natuurlijk een ruimer maatschappelijk en ideologisch debat is – nieuwe initiatieven worden genomen die moeten leiden tot een werkelijk efficiënt, kordaat en responsabiliserend inburgeringsbeleid?

Tot slot zou ik willen weten wat uw standpunt is over die fameuze aanbevelingen en voorstellen van die Rondetafels van de Interculturaliteit. Hoe gaat u reageren wanneer deze conferentie uw steun en medewerking vraagt voor het realiseren van hun voorstellen ter zake?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Voorzitter, in zijn inleiding heeft de heer Dewinter de Duitse kanselier Merkel geciteerd. Ik vond vandaag een ander citaat van haar, dat ik ook even wil aanhalen. Het is in dit debat ook relevant. “We hebben niet te veel islam, we hebben te weinig christendom”, zei ze. Ik denk dat mevrouw Merkel heel wat verstandige uitspraken doet.

Ik wil nu even ingaan op de kritiek over het gebrek aan actiebereidheid van de federale wetgever. Het klopt dat er door de verkiezingen een aantal zaken niet meer zijn gerealiseerd. Mijn partijgenoten hadden echter wel een aantal wetsvoorstellen klaar, en hebben ze opnieuw ingediend, om de Belgische nationaliteit te koppelen aan taalkennis, om een aantal strengere voorwaarden te koppelen aan de gezinshereniging – minimum 21 jaar zijn, over een inkomen beschikken en een ziekteverzekering hebben. Om bekende redenen zijn een aantal zaken niet doorgegaan. Dat er op federaal vlak heel wat werk aan de winkel is, dat is heel duidelijk, ook voor ons Vlaams inburgeringsbeleid.

Minister, waarom is artikel 5, paragraaf 1, punt 4 nog niet in werking getreden? Wat zijn uw intenties op dat vlak? Het gaat over de verplichte inburgering. Elke inburgeraar die gedurende meer dan 12 maanden in het rijksregister is ingeschreven en die inkomsten verwerft via maatschappelijke dienstverlening of een leefloon moet daar ook onder vallen. Waarom is dat nog niet gerealiseerd? Wat zijn de intenties op dat vlak?

De heer Dewinter heeft de interpellatie ook uitgebreid met vragen over de Rondetafelconferenties van Interculturaliteit. Vorige week heb ik daarover een vraag om uitleg ingediend. Ik sluit me daar graag bij aan. Ik zal me tot de kern beperken. Wat zult u doen met deze aanbevelingen? In heel wat van die aanbevelingen doet men expliciet een beroep op de Vlaamse overheid, op de gemeenschappen en gewesten. Hoe gaat u daarmee om? Beschouwt u dat als een bruikbare insteek voor het Vlaamse inburgeringsbeleid? Vorige week heb ik daarover tijdens de plenaire vergadering een aantal kritische vragen gesteld. Ik zal ze niet herhalen. Ze zijn opgenomen in het verslag. Ik blijf bij die kritische vragen. Is het volgens u een waardevol document voor ons Vlaams inburgeringsbeleid of gaat het veeleer om een tijdverdrijf, waar we niet direct iets mee zullen kunnen doen?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, collega's, ik wil mijn boosheid uitdrukken over het taalgebruik van de heer Dewinter. We kennen natuurlijk de plaat: die is al grijsgedraaid. Desalniettemin moet ik toch zeggen dat zijn woordkeuze me tegen de borst stuit. Hij mag gerust een ander standpunt hebben over de materie dan ik. Die mag zelfs heel sterk afwijken, maar ik vind dat er toch een beetje respect voor andere mensen aanwezig mag zijn. Dat ontbreekt volledig.

Minister, straks voeren we een debat over uw beleidsbrief Inburgering en Integratie. Veel van die aspecten komen terug. Ik ben het eens met één punt dat sommige van mijn collega's hebben aangehaald. Als ze zeggen dat de integratie mislukt is, dan maken ze wel een belangrijk punt. Het is niet gelukt. Op een aantal terreinen is het inderdaad zelfs mislukt. Natuurlijk kan men dan zeggen dat men het voorspeld had. Zoals het vroeger was, dat kan niet meer in onze samenleving: allemaal witte mensen, lekker geassimileerde Vlamingen en al de rest weg. Ik stel het nu even zwart-wit. Ofwel zegt men dat men de technieken, de methode en aanpak zal bijsturen en nagaan hoe we de integratie toch kunnen versnellen, verbeteren, efficiënter en diepgaander maken. De oplossing bestaat er immers niet in de handen in de lucht te gooien en zeggen dat het, zoals voorspeld, mislukt is. De oplossing bestaat erin te zoeken naar wat moet gebeuren om het wel te doen lukken.

Want, collega's, er is met name één punt waar we niet omheen kunnen: we leven in een samenleving met veel meer mensen van verschillende aard bij elkaar. Dat zal morgen niet anders zijn. Zeggen dat er geen uitweg is, is dus geen optie. Er is alleen een uitweg voor de problematiek, namelijk het probleem oplossen. En daarover kan men discussiëren. Daarover ben ik het met u eens. We zullen dat anders willen doen dan u, maar we moeten het wel oplossen. De oplossing is dat we accepteren dat we in een samenleving zullen leven van totaal diverse signaturen, aarden, genres, van types van mensen met verschillende geaardheden en met verschillende achtergronden, of we dat nu willen of niet.

Minister, ik ben het ook niet met alle punten eens. Maar Rondetafels van de Interculturaliteit leveren wel een belangrijke bijdrage bij deze noodzakelijke denkoefening over deze thematiek. Ik kom net uit een vergadering met mijn partij, waarbij we over het thema asiel, maar ook gezinshereniging en nationaliteitsverwerving hebben gediscussieerd. Ook aan de linkerkant moeten we eens nadenken waar we gefaald hebben, wat er is gelukt en wat er beter kan. We moeten er dus wel degelijk zelf mee bezig zijn. Daarom zijn die Rondetafels van Interculturaliteit wel interessant. Ze heropenen tenminste de discussie. Er wordt toch komaf gemaakt met de wat softe aanpak die ter linkerkant gedurende twee à drie decennia heeft geheerst. De discussie wordt op een ander niveau, op een andere wijze dan vroeger gevoerd. De mantel der liefde wordt langzamerhand afgelegd. Men is wat nuchterder en efficiënter. Men denkt effectiever over integratie en over hoe we met de thematiek van die interculturele, multiculturele samenleving – liefst interculturele samenleving – moeten omgaan.

In die zin vind ik dat rapport wel zinvol en nuttig. Meer zelfs, voorzitter, ik wil voorstellen dat we in deze commissie, die inburgering als een van haar centrale opdrachten heeft, de opstellers van dat rapport uitnodigen en dat wij eens naar hen luisteren. Veel thema's raken de Vlaamse bevoegdheden rechtstreeks of behoren tot onze bevoegdheden. Het zou heel nuttig zijn om daarover een hoorzitting te organiseren met voor- en tegenstanders. Mijnheer Dewinter, het zou goed zijn dat we eens discussiëren over de nieuwe recepten die we moeten ontwikkelen, over de oude recepten die niet deugen en die we moeten verbeteren. Wij moeten daarover nadenken.

Ik herhaal mijn uitgangspunt: wij leven vandaag en morgen in een multiculturele samenleving, of we dat nu willen of niet. Ik zou willen dat het een harmonieuze samenleving wordt, een waarin alle mensen kansen krijgen om het goed te hebben en het ver te brengen, om een gezin en bij wijze van spreken een eigen huis te hebben, en om harmonieus maar met de nodige verschillen met elkaar te leven. Daartoe moeten zij respect voor elkaar opbrengen. Ik bedoel "voor elkaar" in alle betekenissen en alle richtingen.

Minister, ik beveel u aan het rapport te bestuderen. Ik heb net als u niet de tijd gehad om het grondig te doen. Ik heb mij ook moeten beperken tot de kern, die in het krantenartikel heeft gestaan. Het rapport staat op mijn computer, maar het is een hele boterham. Er staan ook minderheidsnota's bij.

Wij moeten het debat op een nieuwe manier voeren. Voorzitter, ik spreek u in uw andere rol aan: uw eigen partijgenoten zijn dezer dagen heel actief op dat terrein. Ik ben heel erg blij dat het thema opnieuw op de agenda komt en dat er voluit over kan worden gediscussieerd. Dat typeert het democratische gehalte van Vlaanderen: we kunnen erover van mening verschillen en we kunnen er stevig op doorgaan.

Minister, u hebt een heel belangrijke bevoegdheid voor de komende jaren.

Mevrouw Annick De Ridder: Mijnheer Caron, over de stijl kunnen we discussiëren. Ik geef u gelijk en ik volg u. Maar dat betekent natuurlijk niet dat er geen pijnpunten zijn en, minister, dat het beleid niet nog voor een sterke verbetering vatbaar is. Het is de afgelopen dagen duidelijk geworden dat mijn partij daarover een visie heeft. Wij zijn van mening dat de houding en het beleid minder betuttelend moeten zijn en meer emancipatorisch. Wij moeten daar de komende maanden en jaren aan werken. We merken dat het beleid momenteel niet doet wat het zou moeten doen. We zullen er de komende maanden en jaren op blijven toezien dat de bijstellingen op een goede manier gebeuren.

De mensen van de Rondetafels van de Interculturaliteit uitnodigen vind ik een heel goede suggestie. We kunnen dat straks in de regeling van de werkzaamheden eens bekijken.

Minister, wat denkt u daarmee te doen? Er zijn zeer veel zaken naar voren gekomen waar ik mij toch wel vragen bij stel. Ik denk dat veel collega's dat ook doen. Een groot deel daarvan bevindt zich ook op het Vlaamse bevoegdheidsgebied. Het is dan ook interessant om te weten

wat uw reactie is en wat u met het rapport van die rondetafel denkt te doen. Onze commissie kan perfect de opstellers van dat rapport horen. We moeten tijdens de regeling van de werkzaamheden bespreken of we er al dan niet een hoorzitting van maken. Maar ik waarschuw de collega's, voordat dit opnieuw naar de plenaire vergadering wordt getrokken: onze agenda zit op dit moment al vol met de interne staatshervorming. Het zal veeleer iets zijn voor eind december of januari.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, het is inderdaad belangrijk dat dit debat wordt gevoerd.

Mijnheer Caron, ik ben ervan overtuigd dat na het probleem van de wereldvrede dit probleem het belangrijkste maatschappelijke probleem is waarmee we worden geconfronteerd. Het zal nog belangrijker worden in de toekomst. Het is dus goed dat mensen met veel gezag en een luide stem die weerklank heeft af en toe het probleem op tafel leggen, al moet ik eraan toevoegen dat wat mevrouw Merkel onlangs heeft gezegd niet nieuw was. Zij heeft in 2008 precies hetzelfde gezegd.

Collega's, ik wil u toch vragen om goed kennis te nemen van wat mevrouw Merkel heeft gezegd. Eigenlijk heeft zij een pleidooi voor integratie gehouden. Zij heeft een heel harde analyse gemaakt van het beleid of het gebrek aan beleid tot dan toe in Duitsland. Zij zei: "We hebben die mensen hier als gastarbeiders zien binnenkomen en wij hebben gedacht dat ze allemaal wel weer zouden weggaan. We zijn naast elkaar beginnen te leven. We hebben gedacht dat de 'Multikulti' dat wel allemaal zou oplossen. En nu stellen we vast dat dit niet zo is en dat heel veel mensen schoolachterstand hebben, dat dubbel zoveel van die mensen geen werk en beroepsarbeid hebben. Dat maakt dit tot hét sociaal probleem van de toekomst."

Ik vertaal vrij, want ik heb nergens de letterlijke tekst gezien, ik heb het moeten overnemen van Stern en kabel eins news. Ik zeg dit ook al een hele tijd. En mevrouw Merkel zegt ook nog: "Deshalb ist Integration so wichtig." Ze pleit dus voor integratie. "Deshalb reizt es vor allen Dingen das diejenigen die teilhaben wollen an unserer Gesellschaft nicht nur unseren Gesetze einhalten müssen, nicht nur sich zum Grundgesetz bekennen müssen, sondern sie müssen vor allen Dingen auch unsere Sprache lernen."

Dat is een heel sterk pleidooi voor integratie. Het samenleven in een 'Multikulti'-samenleving is volgens mevrouw Merkel "gescheitert", mislukt. Dat is haar analyse.

Mijns inziens heeft de ontslagnemende premier dat een beetje ongelukkig overgenomen. Hij is een stapje verder gegaan. Hij suggereert dat de multiculturele samenleving is mislukt door het falen van het integratiebeleid. Merkel heeft iets totaal anders gezegd dan wat de premier daaruit heeft geconcludeerd.

Je kunt er voorstander van zijn om het Vlaamse beleid aan te scherpen en te verbeteren. Daar bestaan, ook in dit halfroond, diverse meningen over. Het regeerakkoord is wat het is. Ik blijf erbij dat wij met Inburgering goede stappen hebben gezet vanaf 2003 tot nu. In tegenstelling tot wat u zegt, mijnheer Dewinter, heeft dat wel degelijk resultaten opgeleverd. Het kan altijd beter. Het is ook een bijzonder moeilijk proces. Het heeft inderdaad te maken met heel veel factoren waarop we geen invloed hebben, met name het feit dat de Belgische overheid tot nu toe geen enkel beleid voert dat daarop is afgestemd, niet inzake het asielbeleid en de regularisaties, niet inzake de nationaliteitsverwerving. Zij doet integendeel heel vaak het omgekeerde.

Ik denk dat wij het enige land ter wereld zijn dat nationaliteit niet koppelt aan integratie. In Vlaanderen is dit fout geweest. Ik denk dat dit een mening is die wordt gedeeld van links tot rechts. Ik was zaterdag op een debat met minister Pascal Smet. Hij zei dat wat de laatste 3 jaar is gebeurd schandelijk is. Als je spreekt met de voorzitter van het OCMW van Antwerpen, die van socialistische huize is, dan zul je horen dat ook zij ongezoeten haar

mening geeft over het regularisatiebeleid en de moeilijkheid om dan met een inburgerings- en integratiebeleid te werken en om dat allemaal op korte tijd in goede banen te leiden.

Ik ben het eens met diegenen die zeggen dat het goed is dat Merkel de kat nog eens de bel heeft aangeboden. Maar neem toch vooral kennis van wat zij precies heeft gezegd. Zij houdt ten aanzien van de nieuwkomers het pleidooi dat zij hier plichten hebben. Zij zijn hier niet om naast anderen te leven. Om te kunnen participeren aan de samenleving moeten zij een aantal plichten op zich nemen.

Mijnheer Dewinter, u zegt dat ik best eens naar Nederland zou gaan. Mocht u een trouwe bezoeker van deze commissie zijn, dan zou u weten dat ik dat heb gedaan. Ik heb er met mijn collega Eberhard van der Laan heel goede contacten gehad. We hebben op het terrein het een en ander gezien. We hebben er samen aan Gilde Nederland de Visser-Neerlandiaprijs toegekend omwille van het zeer goede integratiewerk met de taalmaatjes, de inburgeringscoaches – zoals de werknaam luidt die wij gebruiken. Wij hebben daar op het vlak van het beleid heel wat zaken uitgewisseld.

Wat zal ik nu doen met het rapport dat is gemaakt op de Interculturele Dialoog? Dit rapport heeft zijn verdiensten omdat het mee de discussie opent. Daar ben ik het mee eens. Er staat veel in waarmee ik het niet eens ben. Er staan ook positieve dingen in. Maar dit is geen rapport dat uitgaat van ons beleid of dat wij gegeneerd hebben. Een van de meest positieve gevolgen die ik tot nu toe gehoord heb, is dat mevrouw Milquet heeft gezegd: bravo voor Vlaanderen, Vlaanderen voert een inburgeringsbeleid, en Brussel en Wallonië zouden dat ook moeten doen. Het is de eerste keer dat ik dat zo hoor uit de mond van een minister van die obediëntie.

Ik herinner mij het debat in de Kamer destijds, naar aanleiding van de snel-Belg-wet. Ik heb toen minutenlang een kafkaïaanse discussie gevoerd met zowat alle Franstaligen in het halfroond over het belang van de koppeling van integratie aan nationaliteitsverwerving en dergelijke meer. Ik sprak daar tegen een muur. Dat was een debat dat zij niet kenden en niet voerden, waar zij helemaal niet mee bezig waren en waar ze ook de zin niet van inzagen.

Bij de liberalen aan Franstalige kant heeft er de laatste tijd wel al een en ander bewogen. Maar je ziet nu ook voor het eerst dat minister Milquet naar ons beleid verwijst en dat ze vindt dat het ook aan de andere kant van de taalgrens moet worden gevoerd. Ik vind dat belangrijk, ook in het kader van de federale regeringsvorming. Ik hoop dat er op dat vlak toch wat stappen worden gezet. Het voornemen was er om strengere voorwaarden te koppelen aan nationaliteit, maar het is er nooit van gekomen.

Ik vind dat nationaliteit zonder integratie niet kan. Wij zijn het enige land ter wereld dat dat niet doet, en dat is nefast. Een nationaliteit verwerven, dat moet een mooi en plechtig moment zijn: bewijzen dat je erbij hoort, zeggen dat je erbij wilt horen, dat je je wilt conformeren aan die samenleving. Bij ons is het signaal het omgekeerde.

Ik ben bereid om het debat te voeren. We hebben hier trouwens straks de bespreking van de beleidsbrief. Alle zaken die hierin staan, zullen we straks nog uitvoerig bespreken. Op 29 november organiseer ik in Leuven een staten-generaal over inburgering en integratie. Ik neem aan dat jullie allemaal de uitnodiging ontvangen hebben. Het is de bedoeling om daar een Vlaamse bezinning te doen, met voorzitters uit de wetenschappelijke wereld en met de betrokkenheid van het middenveld, werkgevers en werknemers, en de collega's van Werk, Welzijn en Onderwijs, om de Vlaamse lijnen uit te tekenen voor inburgering en integratie.

Het grote verschil met het rapport van de Rondetafels van de Interculturaliteit zal zijn dat we zullen bekijken wat de overheid moet doen, wat de verantwoordelijkheid is van het middenveld, de werkgevers enzovoort, maar ook wat de verantwoordelijkheid en de plichten zijn van de betrokkenen. Dat is de invalshoek die wij in Vlaanderen hanteren: de invalshoek van rechten en plichten. Het is een emancipatorisch verhaal. Het is kansen krijgen en kansen grijpen. Het is zorgen dat je erbij kunt zijn.

Ik kom tot uw vragen, mijnheer Dewinter. Ik kan niet anders dan mij aansluiten bij een aantal collega's en zeggen dat dit voor een stuk ouwe kost is die u opwarmt. Ik heb hier eerder al gezegd, ook in antwoord op vragen van u, wat het antwoord van de regering is op de regularisatie die de federale regering heeft doorgevoerd. Op 10 december heb ik de federale regering daaromtrent al gecontacteerd. In mijn beleidsbrief staan nog eens de punten die ik toen heb opgesomd en de zaken waarvan ik vond dat de federale overheid er maatregelen voor moest nemen. Ik heb ook cijfergegevens opgevraagd. Ik heb bepaalde cijfers gekregen en heb die allemaal meegedeeld. De minister van Buitenlandse Zaken heeft positief gereageerd op mijn vraag om mee te werken aan de inburgering in het land van herkomst.

U hebt mij hierover trouwens al eens geïnterpelleerd. Maar goed, als u elk jaar dezelfde interpellatie houdt, kunnen we uw vragen en mijn antwoorden misschien gewoon afgeven aan de dienst Handelingen. Ik heb u toen, op 6 oktober 2009, ook al meegedeeld waarom de Vlaamse Regering vond dat er geen belangenconflict moest worden ingediend: precies vanwege het onproductieve karakter ervan in deze omstandigheid. Het zou ertoe leiden dat er nog eens een verlenging kwam, dat er nog meer regularisaties zouden zijn, met alle maatschappelijke en financiële gevolgen van dien.

U beweert dat de Vlaamse Regering, en met name minister Muylers, er te laks mee zou omgaan en dat wij zelf mee verantwoordelijk zouden zijn voor wat fout loopt bij de regularisaties. Ik laat dat geheel voor uw rekening. U brengt daar trouwens ook geen enkel bewijs van aan. Bij de criteria voor de eenmalige regularisatie met betrekking tot de duurzame lokale verankering is er geen betrokkenheid van de Vlaamse Regering, met uitzondering van minister Muylers, die bevoegd is voor Arbeid. U hebt het over 'de regering', maar ik zie niet in wat u zou kunnen opmerken of aanmerken ten aanzien van andere beleidsdomeinen. Ik weet wel dat collega Muylers een heel strikte procedure in zeven stappen heeft uitgewerkt met betrekking tot de arbeidscontracten, precies om te vermijden dat daar fraude zou gebeuren. Ik heb daar verder geen cijfers over. Als u die wilt, kunt u die aan hem vragen.

Het is belangrijk, collega's, dat die punten worden aangekaart bij de federale regeringsvorming. Ik roep diegenen die behoren tot partijen die mee onderhandelen op het federale vlak op om daar werk van te maken. Het is belangrijk dat het asiel- en integratiebeleid wordt aangepakt op een manier waarbij het roer op federaal vlak wordt omgegooid. Het is belangrijk dat men zijn verantwoordelijkheid daarin opneemt. Wat mijn partij betreft, zal dat zeer zeker gebeuren.

Ik kom tot het punt van de resultaatsverbintenis, mijnheer Dewinter. U weet wat het regeerakkoord bepaalt. Het gaat over een inspanningsverbintenis wanneer het een verplicht traject betreft: een basisniveau Nederlands, vorming maatschappelijke oriëntatie, de loopbaanoriëntatie voor wie een loopbaanperspectief heeft. Daar is in het Inburgeringsdecreet geen resultaatsverbintenis ingeschreven, maar u weet ook dat een aanzienlijk deel van de inburgeraars het niet-verplichte vervolgetraject Nederlands volgen. En daar is wel een getuigschrift aan verbonden. Ik heb die cijfers hier ooit gebracht. Als ik me niet vergis, gaat dat over ongeveer 80 percent van de mensen die ook het tweede traject volgen. We bereiken daar dus een heel aanzienlijke groep van die mensen mee.

In het regeerakkoord en in mijn beleidsnota en -brieven staat dat ik bij de lessen maatschappelijke oriëntatie ook een uitstaptoets wil ontwikkelen. Wie dat getuigschrift Nederlands zal hebben, dat nu al bestaat voor wie die voortgezette cursus volgt, en wie zal slagen in die uitstaptoets maatschappelijke oriëntatie, zal dat certificaat krijgen. Dat certificaat heeft niet de inslag dat je absoluut tot een bepaald resultaat moet komen, zo niet gebeurt dit of dat. De bedoeling, de hoop en de verwachting is dat er positieve zaken mee gebeuren, zoals ik heb gezegd in mijn beleidsnota, en dat er een civiel effect aan verleend wordt. Vandaar ook het belang van de dialoog met de werkgevers, het verenigingsleven en de lokale overheden, om wie zulke inspanningen levert, op bepaalde manieren te stimuleren en

kansen te geven om de plaats in de samenleving in te nemen die haar of hem toekomt. Er moet in de eerste plaats voor worden gezorgd dat er toeleiding is naar de arbeidsmarkt. Dat is volgens mij nog altijd de beste manier om deel te nemen aan de samenleving.

De aanpassing van het Inburgeringsdecreet in 2006 heeft wel degelijk de doelgroep van het inburgeringsbeleid uitgebreid met oudkomers. De bestaande afbakening van de verplichte doelgroep is ook bijgestuurd, zodat zo veel mogelijk nieuwkomers die zich permanent en legaal in Vlaanderen komen vestigen, tot die verplichte doelgroep gaan behoren.

Mijnheer Kennes, oudkomers die een leefloon of vervangingsinkomen ontvangen, zijn prioritair rechthebbenden van inburgering. Wat nu specifiek het artikel 5, paragraaf 1, vierde lid betreft, heeft mijn voorganger een protocol afgesloten met de OCMW's, die de mensen die van een leefloon of een uitkering leven, kunnen verplichten om een inburgeringscursus te volgen. Dat gebeurt ook. Ik weet dat het decreet erin voorziet dat men een verplichting kan opleggen. We zullen dat bekijken. In de feiten is het echter zo dat OCMW's nu al hun verantwoordelijkheid kunnen nemen en dat ze dat ook doen, en dat ze die leefloners, die uitkeringtrekkers kunnen verplichten om die inburgeringscursus te volgen. Als we die verplichting invoeren bij uitvoeringsbesluit bij het decreet, moeten we goed kijken hoe we dat afstemmen met werk.

Wat is de bedoeling? Dat is dat wordt geprobeerd dat iemand die van een leefloon leeft, wordt toegeleid tot de arbeidsmarkt. Vandaar dat wordt gezegd dat men die mensen kan verplichten om een inburgeringscursus te volgen om voldoende capaciteiten te verwerven om geschikt te zijn voor de arbeidsmarkt. Ik zal dat meenemen. Ik heb echter nu geen signalen van het terrein ontvangen dat het protocol dat met de OCMW's is gesloten een slechte zaak is of dat het niet werkt. We kunnen gerust bekijken of we effectief op een andere manier moeten werken dan mijn voorganger. Ik neem dat mee. We doen dat best in samenspraak met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) om na te gaan wat de echte resultaten zijn op het terrein. De OCMW's zullen wel best geplaatst zijn om een evaluatie te leveren.

Ik kan u wel zeggen dat het protocol ongeveer met alle OCMW's is ondertekend. Het is dus niet iets fictiefs, waarbij men zegt dat het een theoretische mogelijkheid is. Het gebeurt ook in de feiten.

De samenwerking tussen de onthaalbureaus, de VDAB en de OCMW's werkt. Dat is heel belangrijk. De VDAB is een van de belangrijke partners bij inburgering. Een kleine 14 dagen geleden was ik in Vilvoorde, waar er een opleidingstraject was voor mensen van allochtone afkomst, voor nieuwkomers in de rust- en verzorgingssector. Ik heb er een 20-tal jonge, heel gemotiveerde mensen ontmoet, die allemaal Nederlands leren. De ene kende het al wat beter dan de andere, maar allemaal beheersten ze het in voldoende mate om met patiënten, met zorgbehoevenden om te gaan. Ze waren dolenthousiast én over de opleiding, én over de stage die ze net gevolgd hadden. Alleen deden ze uitermate hun beklag over het feit dat de Vlamingen met hen geen Nederlands spreken, maar wel een of ander dialect. Een van de vrouwen zei dat het dagen had geduurd vooraleer ze wist dat 'mergen' eigenlijk 'morgen' was. Dat is wel een oproep aan de Vlamingen om tenminste Nederlands te spreken met die mensen. Anders maakt men het dubbel moeilijk voor die mensen om zich te integreren in Vlaanderen.

De samenwerking met de VDAB werkt ook. De groep rechthebbenden bedroeg in 2009 44 percent van alle inburgeraars, en dat zijn vooral Europeanen. 23 percent daarvan heeft zich ook effectief aangemeld bij een onthaalbureau. Men kan die EU-burgers nu eenmaal niet verplichten. Het is toch niet onbelangrijk om te weten dat een groot aantal van hen zich vrijwillig aanmeldt bij het onthaalbureau. De prioritair rechthebbende oudkomers maken 'slechts' 5 percent van de doelgroep uit. 64 percent meldt zich ook aan op een onthaalbureau.

Mijnheer Dewinter, ik heb u onlangs in een antwoord op een schriftelijke vraag de recente cijfers bezorgd over de administratieve boetes die zijn opgelegd. Het is nog te vroeg om het administratief geldboetebesluit nu te evalueren. De onthaalbureaus signaleren mij wel dat de boetes wel degelijk een effect sorteren. Uiteraard ben ik van plan om dat te evalueren en om te kijken wat de effectiviteit daarvan is. U weet het net zo goed als ik. U vraagt geregeld cijfers op. Ik denk dat het nu te vroeg is om die evaluatie te maken.

U verwijst naar de HIVA-studie en de beperkte talenkennis van de inburgeraars. Ik wil er toch op wijzen dat die studie ook heel wat positieve dingen heeft opgeleverd, die u, als ik me niet vergis, onvermeld heb gelaten. Daaruit blijkt dat ons inburgeringsbeleid wel degelijk een beleid is met resultaten. Ik wil niet dat het beeld ontstaat dat dit een maat voor niets is en dat dit helemaal geen zin heeft. Een en ander heeft echter te maken met het typische aspect van de migratie binnen België. Het overgrote van de migranten die binnenkomen, zijn volgmigranten. Een belangrijk deel van de mensen die binnenkomen, is laaggeletterd, als het al niet analfabeet is. Het is dus zeer moeilijk om die mensen die hier zonder scholing arriveren op een heel korte tijd na de eerste inburgeringscursus te laten vertrekken met een hoge scholingsgraad en met een grote kennis van het Nederlands. Voor Marokko is bijvoorbeeld bijna 60 percent van de vrouwen die hier arriveren ongeletterd. Het is dus ontzettend moeilijk om met die doelgroep resultaten te boeken inzake inburgering. Vlaanderen heeft daar geen enkele impact op. We zijn niet verantwoordelijk voor de instroom, niet verantwoordelijk voor de toegang tot het rijk. *(Opmerkingen van de heer Bart Caron)*

Met sensibilisering zijn we volop bezig. Dat komt straks ook aan bod. U weet dat ik werk rond de sensibilisering inzake huwelijksmigratie, dat ik daar een project voor heb met Managers van Diversiteit. Vorige zaterdag heb ik in het Vlaams Parlement een debat gevoerd met minister Smet, met de schepen van integratie van Leuven en met een diversiteitsmanager uit Brussel, beide laatste 'nieuwe Vlamingen'. Ik moet u zeggen dat ze op dat punt evenzeer mijn mening deelden. Mijnheer Caron, de tijd dat links of de progressieven de ogen sloten voor de problemen, die is in Nederland al lang voorbij, en gelukkig stilaan in Vlaanderen ook. Men durft de problemen te benoemen en men durft ook kijken naar de oplossingen die daarvoor bestaan. Dat is een bijzondere problematiek, waarvoor wij helaas niet de actor zijn die de hefboom in handen heeft.

Mijnheer Dewinter, u komt, onvermijdelijk zou ik zeggen, ook bij de erkenning van de geloofsgemeenschap. U beweert dat ze een remmende factor is op de integratie. Ik weet niet waarop u zich baseert. Misschien hebt u daar argumenten voor, maar ik heb ze in alle geval niet gehoord toen u uw vraag stelde. U weet dat er strenge voorwaarden zijn voor de erkenning van geloofsgemeenschappen. Ik som ze voor u op: identificatie; gebiedsomschrijving; gegevens over gebouw eredienst; gegevens over andere infrastructuur; patrimoniale en financiële toestand; financieel meerjarenplan; melding of een bezoldigd bedienaar eredienst zal worden aangevraagd; nota met maatschappelijke relevantie: aantal gelovigen, inschakeling in de gemeenschap; verklaring toepassing talen in bestuurszaken; voldoen aan inburgeringsplicht door bedienaars eredienst; verklaring om individuen die handelen in strijd met de Grondwet of verdrag tot bescherming rechten van de mens te weren uit de geloofsgemeenschap; geen medewerking verlenen aan activiteiten in strijd met de Grondwet of het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens; naam en adres contactpersoon. Ik hoef hier niet te zeggen dat elke erkenningsaanvraag ook grondig onderzocht wordt door de Staatsveiligheid. Ze is trouwens onderworpen aan het advies van de Staatsveiligheid. In een zeer beperkt aantal dossiers heb ik geen positief advies gekregen van de Staatsveiligheid. In die gevallen is het uiteraard zo dat er geen erkenningsaanvraag gehonoreerd wordt.

U weet ook dat mogelijke uitlatingen, preken in moskeeën die strijdig zijn met al die fundamentele principes die ik heb opgesomd, het onderwerp uitmaken van een continue opvolging door de Dienst voor de Veiligheid van de Staat. Ik verwijs trouwens naar een

antwoord van de minister van Justitie op een vraag van kamerlid De Man op 7 april 2010. Ik ga ervan uit dat Justitie de Vlaamse overheid op de hoogte brengt van activiteiten in een erkende moskee die aanleiding kunnen geven tot intrekking van de vergunning. Indien ze de regels niet naleeft, zal ik niet nalaten, niet aarzelen om op te treden.

Alle geloofsgemeenschappen die ik tot dusver heb erkend, hebben zonder veel moeite aangetoond dat ze voldoen aan die voorwaarden, dat ze ook voldoen aan de integratievoorwaarden in het lokale weefsel. De gemeenten, de provinciebesturen moeten ook telkens advies geven bij dergelijke erkenningsaanvragen. We doen dat niet zonder dat ze het hebben bekeken. Mijn voorganger minister Keulen heeft zeventien islamitische geloofsgemeenschappen erkend. Ik heb er tot nu toe één erkend. Er werden bij mij nog geen andere volledige dossiers ingediend. Er zitten wel enkele dossiers in de aanvraagprocedure. Ik heb u dat meegedeeld in het antwoord op uw schriftelijke vragen.

Ik herhaal: als u elementen hebt om aan te voeren dat zij in strijd handelen met de wet, bezorg ze mij of bezorg ze zelf rechtstreeks aan de Staatsveiligheid. Het is evident dat dit zaken zijn die van bijzonder belang zijn. Ik zal niet aarzelen om daartegen op te treden mocht dat zo zijn. Ik baseer mij op het feit dat de Staatsveiligheid daar toezicht op houdt en de controle uitvoert.

Ik wijs op het feit dat de schepen van Leuven Mohammed Ridouani hier vorige zaterdag precies het omgekeerde heeft beweerd van wat u zegt. Ik ben niet vertrouwd met de werking van de islamitische geloofsgemeenschap in Leuven, maar hij beweerde dat dit daar een factor van integratie is. De moslimgemeenschap schrijft zich daar in in de lokale gemeenschap. Ik deel alleen mee wat ik op het debat heb gehoord. Het zijn niet mijn woorden, het zijn de woorden van de schepen van Leuven.

Ik heb zelf van niemand feiten gekregen die van aard zijn om een onderzoek te laten instellen door de Staatsveiligheid.

Ik heb de studie van het HIVA gelezen, maar ik heb die wellicht een beetje anders gelezen dan u. Ik weet dat er problemen zijn. Ik heb er daarnet enkele genoemd. Maar ik lees ook een aantal positieve zaken. Ik haal er slechts enkele van aan. Zo blijkt dat de meeste bevroegde starters doorgaans tevreden zijn over wat ze geleerd hebben. De algemene consensus onder de bevroegde inburgeraars is dat het volgen van een inburgeringstraject vooral het eerste jaar makkelijker maakt. Het volgen van het traject gaf hun een voorsprong in een aantal domeinen op het vlak van kennis- en informatieverwerving en -verwerking. Door dat traject beschikt men bovendien ook over meer correcte informatie. Zo stelden de onderzoekers vast dat de bevroegde afhakers en niet-starters in mindere mate weten hoe bijvoorbeeld sociale voorzieningen werken of gefinancierd worden of dat ze zelfs incorrecte informatie hebben, incorrecte informatie die ook een invloed kan hebben op het gedrag dat ze vertonen. De onderzoekers stelden ook vast dat de attestbehalers een groter aandeel werkenden tellen dan de niet-starters en de afhakers.

Ik deel uw mening dus niet dat het inburgeringsbeleid dat Vlaanderen voert totaal ineffectief is. De ervaring van de onthaalbureaus is dat de meeste verplichte inburgeraars zich snel aanmelden bij het onthaalbureau en dat er zelden sprake is van echt manifeste onwil om een inburgeringstraject te volgen. Als inburgeraars weigeren om in te stappen, heeft dat zelden met manifeste onwil te maken, maar met oorzaken die te maken hebben met gezondheid, werkomstandigheden, kinderen, enzovoort. De collega's die deze commissie regelmatig bijwonen, weten dat ook daar in de mate van het mogelijke wordt gezocht naar oplossingen.

Voor mij en ook voor de onthaalbureaus is het cruciaal dat verplichting stimulerend werkt en niet louter repressief overkomt en als een sanctie wordt gezien. De verplichting heeft bovendien een effect op de trajectbegeleiding. Er wordt nu meer dan vroeger belang gehecht aan een zo sluitend mogelijke opvolging van de inburgeraars. Dat komt inburgeraars enkel ten goede. Hiermee heb ik niet gezegd dat het inburgeringsbeleid de perfectie benadert. Ik

weet goed dat er nog tal van verbeterpunten zijn, maar het zou niet correct zijn ten aanzien van de tienduizenden nieuwe Vlamingen die een inburgeringstraject gevolgd hebben of nog zullen volgen, noch ten aanzien van de onthaalbureaus en de andere voorzieningen die betrokken zijn bij inburgering, om samen met u te zeggen dat het inburgeringsbeleid een maat voor niets is.

Het is mijn bedoeling om verder te gaan op de ingeslagen weg, maar ik wil het geheel efficiënter organiseren. Ook dat komt aan bod in de beleidsbrief. Ik heb ten aanzien van de onthaalbureaus een ander financieringssysteem uitgewerkt. Dat is veel meer projectgebonden en outputgebonden. Met een monitoring van wat er gebeurt zullen we efficiënter kunnen werken.

Op 29 november organiseer ik de eerste staten-generaal voor inburgering en integratie met vertegenwoordigers van het middenveld, de integratie- en inburgeringssector, de onderwijs-wereld, de werkgeversorganisaties, de vakbonden, de organisaties van nieuwe Vlamingen, de lokale besturen, de beleidsmakers en academici. Die worden allemaal samengebracht om concrete, realistische en constructieve aanbevelingen te doen om het inburgerings- en integratiebeleid de komende jaren verder vorm te geven. Het uitgangspunt hierbij is de gedeelde verantwoordelijkheid, waarbij alle actoren niet alleen aanbevelingen doen aan de overheid maar ook zelf concrete doelstellingen formuleren voor zichzelf, zodat integratie een zaak van iedereen wordt.

Ik verwijs naar andere initiatieven – die wellicht straks nog aan bod zullen komen – zoals inburgering in het land van herkomst, het invoeren van inburgeringscoaches, het verhogen van het civiel effect van de inburgering.

Collega's, ik denk niet dat een repressiever optreden de enige goede manier van werken is. Ik stel vast dat de meeste inburgeraars willen inburgeren, dat zij daar veel zin in hebben, dat zij honger hebben naar integratie en werk. Het komt erop aan uitval te voorkomen en om wie pertinent weigert, te bestraffen. Dat is een taak van zowel de onthaalbureaus als van de scholen en de VDAB. Ik wil in eerste instantie inzetten op maatwerk, doorstroom, opvolging en resultaatgericht werken, om, zoals ook de voorzitter zei, te komen tot een emancipatorisch effect van ons inburgeringsbeleid: wij moeten ervoor zorgen dat de mensen vrij zijn. De beste manier om je vrij te voelen is participeren aan de arbeidsmarkt.

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Minister, u hebt mij in uw inleiding verweten dat ik ieder jaar dezelfde interpellatie indien. Als ik geen verbetering zie in het beleid, ben ik wel verplicht om een aantal vragen die ik al geruime tijd stel en opmerkingen die ik al geruime tijd formuleer te herhalen. Zeker wanneer u zelf hierover uitspraken doet. Niet ik, maar u hebt in het debat naar aanleiding van de uitspraken van mevrouw Merkel gezegd – en ik citeer het nogmaals: “Het grote probleem is het mank lopende asiel- en migratiebeleid van de federale regering. Het leidt tot misbruiken en ongecontroleerde instroom. Het is dweilen met de kraan open. Daar is zelfs het beste integratiebeleid niet tegen opgewassen.”

Dat is een publieke schuldbekenenis van de overheid. U voelt zich altijd persoonlijk aangevallen. U zegt: “Mijn beleid is goed, het zijn de anderen.” De overheid moet leren dat de publieke opinie, de man in de straat, het beleid niet beoordeelt op basis van de minister die het beleid gestalte geeft, maar op basis van wat hij ziet van die overheid. U zegt zelf dat daar zelfs het beste integratiebeleid niet tegen opgewassen is. Ik ben vandaag in een meegaande en goede bui, wat dat betreft valt het mee voor u. Laten we veronderstellen dat u het best mogelijke integratiebeleid voert, wat niet het geval is, maar dat is een ander paar mouwen. U zegt zelf dat daar zelfs het beste integratiebeleid niet tegen opgewassen is. Dat is het natuurlijk wat de burger ziet. De burger oordeelt niet op basis van de rapporten van uw onthaalbureaus of van de maatschappelijk assistenten en zelfs niet op basis van rapporten die ik heb geciteerd, die dan minder positief zijn. De burger oordeelt op basis van zijn eigen

ervaringen, en die doet hij op in onze grote steden, in de wijken waar de multicultuur ontspoorde en leidt tot multi-overlast, multiproblemen en multicriminaliteit. Daarover oordeelt de burger. Het heeft geen zin om telkens opnieuw de zwartepiet naar iemand anders door te spelen. Integendeel.

Minister, sta mij toe dat ik een paar concrete opmerkingen maak.

Het uitkeringstoerisme, dat het gevolg is van het lakse beleid van de federale overheid, leidt tot een permanente import van nieuwe vreemdelingen. Dat bestendigt in de praktijk de achterstand. We zijn, met de structuren die we hebben, niet in staat om het allemaal op te vangen en de inburgering naar behoren te laten verlopen. De instroom is te groot. Uiteraard is er op het federale niveau het tweesporenbeleid. Daar doet men het omgekeerde van wat men hier schoorvoetend probeert. Daardoor gaat op het terrein het effect grotendeels verloren. Dat is wellicht heel pijnlijk voor u omdat u inspanningen doet, maar dat is wel de realiteit waaraan we niet mogen voorbijgaan. U hebt dan de neiging om, zoals een minister dat nu eenmaal doet, vooral het eigen beleid te profileren en aan protectionisme te doen. Maar daar heeft de man in de straat natuurlijk heel weinig boodschap aan.

U zegt dat het allemaal de schuld van de federale overheid is en dat u er weinig aan kunt doen, maar ik zal u een paar voorbeelden geven waar u wel iets kon doen, maar u het niet hebt gedaan. Ik verwijs naar het regularisatiebeleid. Toen besloot men om geen belangenconflict in te roepen. Niets doen was al goed genoeg, en het zou allemaal wel in orde komen. De enige mogelijkheden die er toen waren, onder andere via minister Muylers, werden niet benut.

U zegt dat ik geen bewijzen aanbreng, maar ik heb dat wel al bewezen. Ik heb ooit een medewerker naar een werkwinkel gestuurd om zo'n tewerkstellingsattest, waar illegalen over moeten beschikken om het aan hun dossier toe te voegen, om een regularisatie te kunnen verkrijgen. Die medewerker heeft binnen de 2 minuten een tewerkstellingsattest gekregen, onder een valse naam en onder valse voorwendsels. Er werd niets gevraagd, er werd niets gecontroleerd. Dat is de realiteit. Dat is geen blablabla. Nu zegt u dat minister Muylers streng heeft opgetreden, maar dat heeft hij niet gedaan. Hij heeft alles toegelaten wat er toe te laten was.

Minister Geert Bourgeois: Uw medewerker heeft dus een vals arbeidscontract gekregen? Het is niet minister Muylers die arbeidscontracten maakt. Het is de werkgever die zegt: die vrouw of man werkt bij mij en ik attesteer dat. Vervolgens heeft minister Muylers zeven controlestappen ingevoerd.

De heer Filip Dewinter: Ik heb dat contract!

Minister Geert Bourgeois: U hebt dat contract, maar daarmee is die man nog niet geregulariseerd onder zijn valse naam. Hij moet de volgende zeven controlestappen nog doorlopen.

De heer Filip Dewinter: Officiële overheidsdiensten leveren die dingen af, op basis van een valse naam en valse voorwendsels, zonder dat er wat dan ook gecontroleerd wordt. Dat is de realiteit, in ieder geval in Antwerpen. Wat ik nu vertel, is niet nieuw. Ik heb dat destijds allemaal al publiek gemaakt. Men heeft dat toen overigens niet tegengesproken.

Er zijn natuurlijk nog mogelijkheden, maar u doet daar te weinig inspanningen voor. We zullen wel zien in de komende maanden. Ooit zal er wel eens een federale regering gevormd worden. Ik zou het zeer interessant vinden mocht de N-VA daar deel van uitmaken. Dan zullen we de proef op de som kunnen nemen en nagaan in hoeverre uw intenties ook daadwerkelijk gerealiseerd zullen worden. Het is nog maar de vraag of u die intenties ook echt hebt, laat staan of u ze hard wilt maken. Ik heb u immers niets horen zeggen over een inburgeringsexamen, over de koppeling van een geslaagde inburgering aan een verblijfsvergunning of aan nationaliteitsverwerving. Op dat vlak moet er heel wat gebeuren.

En dat kan daadwerkelijk gerealiseerd worden, misschien heel binnenkort, hopelijk via uw partij, die het allemaal anders zal doen.

Een ander aspect is de islam. Ik heb er vandaag niet over willen uitweiden, maar het is na uw antwoord misschien nuttig om dat toch even te doen.

De voorzitter: Mijnheer Dewinter, kunt u afronden? Heel veel zaken kunnen nog aan bod komen tijdens de bespreking van de beleidsbrief.

De heer Filip Dewinter: Ik rond af. Het is nu de dag voor het ritueel slachten, nog zoiets waarbij de theorie tegenovergesteld is aan de praktijk. Ik weet wel dat het uw bevoegdheid niet is, minister, maar het ligt wel in het verlengde van het erkennen en subsidiëren van de moskeeën, het erkennen van de islam als dusdanig, het toestaan dat er een islamitische zuil wordt gecreëerd in dit land. Ik geef een voorbeeldje uit de praktijk.

De voorzitter: Dat is niet afronden, mijnheer Dewinter. U bent al ruim over uw spreektijd gegaan. (*Opmerkingen van de heer Bart Caron*)

De heer Filip Dewinter: Ik weet dat het gênant is en dat u dat allemaal niet graag hoort, mijnheer Caron. Ik weet dat u liever babbelt op basis van intellectualistische prognoses van studies en dergelijke meer. Het nadeel is dat ik inderdaad voorbeelden uit de praktijk geef. Ik geef u een voorbeeld uit Lier. In Lier wordt een moskee gebouwd, gefinancierd door de Turkse overheid, het ministerie van Religieuze Zaken, de Diyanet, met een minaret van 18 meter hoog. Dat is geen theoretisch gezwabber, dat is de realiteit waar de man in de straat mee geconfronteerd wordt.

Hoe staat dat dan in verhouding tot dat fameuze inburgeringsbeleid, minister? Als vandaag tienduizenden dieren onverdoofd worden geslacht in inrichtingen die gesubsidieerd worden door de hogere overheden, hoe staat dat dan in verhouding tot de inburgering en de multiculturele samenleving die u wilt bereiken? U hebt er allemaal geen oren naar. U gaat studiedagen organiseren.

Ik heb u trouwens ook niets horen zeggen over de Rondetafels van de Interculturaliteit. De Vlaamse Regering hult zich op dat vlak blijkbaar in stilzwijgen. Geen woord van kritiek ter zake, op geen enkel van die voorstellen. Ik noteer dat. Het is niet bij minister Vandeurzen, het is ook niet bij u. Ik weet niet waar we terecht moeten. Ik zal het nog een paar keer moeten vragen.

Ik stel alleen vast: veel holle woorden, veel beloftes, veel geblaat, maar in de praktijk weinig wol.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Dewinter, ik heb u gezegd dat ik in dat rapport heel veel zaken vind waar ik het niet mee eens ben, maar dat er ook positieve dingen in staan. Ik heb uitdrukkelijk verwezen naar de uitspraken van mevrouw Milquet.

Ik heb u gezegd dat wij een eigen staten-generaal organiseren. Ik ben absoluut vragende partij – maar het is de commissie die daarover beslist – om daar nadien eens ten gronde een debat over te voeren. Dan zullen we daar ook meer tijd voor hebben. Nu in de rand van een interpellatie, die daar in essentie niet over gaat, en op een moment dat we de beleidsbrief bespreken, heel dat rapport over de interculturaliteit bespreken? Ik wil dat wel bespreken, maar dan moeten we daar de hele middag aan weiden. Ik vrees dat dat niet spoort met de agenda van deze commissie.

Ik heb er nu in twee woorden mijn mening over gegeven, maar ik wil daar later ten gronde op ingaan. Ik hoop dat wij op 29 november een Vlaamse staten-generaal hebben, die wel degelijk met goede, werkbare suggesties komt voor ons beleid, voor het middenveld en vooral ook voor de betrokkenen.

Voor de rest ga ik niet meer antwoorden op uw opwerpingen, want u herhaalt een beetje wat u al gezegd hebt.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Dewinter en door mevrouw De Ridder werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

■